

efter, og han vil da faae at vide, at det ikke er os, der i mindste Maade har ført noget Nyt ind i Kampen, men at det tværtimod er fra Ministeriets Side, der er kommet noget Nyt frem, at vi i Virkeligheden staa paa det Bestaaende, medens det er fra anden Side, det Nye er kommet frem. Dernæst vil jeg ogsaa sige, at jeg glæder mig over, at jeg endnu ikke dengang havde udtalt mig og altsaa heller ikke endnu havde gjort mig værdig til at faae den Advarsel fra det ærede Medlem, der Løb til andre Medlemmer, idet han nemlig udtalte en Advarsel til det ærede Medlem fra Skive (Chr. Jensen), Nibe (L. Holm), Nyborg (N. Jensen). Det ærede Medlem maa have haft en Grund dertil, da han sendte denne Advarsel til de tre Medlemmer; han har maattet mene, at den muligvis kunde have Noget hos dem at sige; jeg tror det ikke. Jeg vil bede de tre ærede Medlemmer betænke, at den Mand, der giver Raad, er nærved at være langflygtig i sit eget Land, at han ved sin Politik har maattet flygte fra Middelfart til Næsens og dervfra ind over Jyn for at komme til Kjerteminde, og maaste hans Tid heller ikke der er lang. Jeg vil sige, at de Herrer skulde ikke gaa efter denne Mand's Raad. Overfor det ærede Medlem fra Thisted (Sagd), med hvem jeg forøvrigt ikke her skal drøfte Meget, vil jeg dog gjøre en Bemærkning. Naar han sagde, at det ved Valgene gjaldt om at spørge: Hvilken Mand ville I have, altsaa om hans Betydning, Dygtighed og Indsigt, saa tager det ærede Medlem selv; det første Spørgsmaal, man gjør til en Valgkandidat, er: Hvad vil Du, hvad er din Anskuelse? Det næste bliver om Dygtighed og om andre Ting. Jeg kan forstikke det ærede Medlem om, at om han saa var ti Gange saa dygtig, som han er, vilde han idetmindste paa de tre Fjerdedele af Landets Valgtribuner ikke blive tagen til Repræsentant, ikke fordi han mangler Dygtighed, men netop fordi han har en anden Anskuelse end man ønsker udtalt fra Kredsen. Det vil altid blive saaledes, at man spørger Valgkandidaten: Hvad vil Du have gjort, og det er naturligt, at naar man sender en Dombudsmand ud, siger man: Det og det skulle vi have forrettet, det og det ville vi have gjort, og paa den og den Maade, ville vi have det stillet, men naar han da siger: Jeg vil ikke gjøre det, ja saa følger det af sig selv, at man siger, at man ikke kan bruge ham. Altsaa paa Valgtribunen kommer det ikke nærmest an paa Dygtighed og andre gode Egenskaber, men først og fremmest an paa, hvilken Anskuelse Valgkandidaten repræsenterer. Jørend jeg slutter, vil jeg derfor sige, at de tre Punkter, som jeg har ladet mig vælge til at staa fast paa, vel ikke stuldes en Affattelse af mine Bølgere, men det forholdes sig saaledes, at jeg er kommen hjem og har sagt: Jeg har den og den Mening om det

og det Punkt; ville I have mig efter denne min Mening om disse Punkters Afgjørelse, kunne I tage mig, hvis ikke, saa lad mig falde. Det er Maaden, hvorpaa der bliver Samarbejden mellem Bølgere og Repræsentanten. Naar jeg er valgt paa den Maade, og Iset ikke med nogen Forskrift af mine Bølgere uden den, der falder sammen med min isorveien udtalte Overbevisning, vil jeg ikke bøje af paa noget af disse Punkter, selv ikke for at undgaa en haard Konflikt. For mig staa det saaledes, at Konflikten vil komme før eller senere, og at derfor en Udjevning af Striden nu kun vil være en Udsættelse af Kampen, som vi maaste komme til at staa overfor næste Aar eller ad Aare. Jeg tror, at Stemningen i Folket er saaledes, at det er beredt til at staa bagved sine Repræsentanter selv i den haardeste Kamp. Jeg opfordrer derfor mine Meningsfæller til at staa fast paa disse tre Punkter, og tillige ikke at give efter paa det fjerde Stridspunkt, der saa løselig er kastet ind af den ærede Kultusminister.

Ordføreren (Gulstein): Jeg skal, forinden jeg henvender mig til den høitærede Konsejlspræsident, gjøre et Par korte Bemærkninger til den ærede Ordfører for Mindretallet (Thomsen); den ene er en rent faktisk Bemærkning, den anden kan jeg vel nærmest betegne som en afsluttende Bemærkning. Den faktiske Bemærkning vedrører den ærede Ordførers Udtalelser om Universitetet. Den ærede Ordfører henviser der til Ordførernes Udtalelser i 1875 saavel i Landstinget som i Folkethinget angaaende Overenskomsten om Tilskud til Universitetet og paaviste derved, at begge disse Ordførere havde udtalt, at det, hvorom det gjaldt, var for Fremtiden at forhindre enhver væsentlig Forringelse af Universitetskaptalen. Dette har imidlertid ingen Betydning. Spørgsmaalet er kun, hvad der den Gang forstodes ved en „væsentlig Forringelse“, og det kan ikke oplyses paa nogen anden Maade end ved at se efter i den vedtagne Finanslov, hvilken Underbalance man da enedes om at sætte paa Finansloven. Det maa jo dog utvivlsomt erkjendes, at denne betragtedes ikke som en væsentlig Forringelse, og den var da omtrent 100,000 Kr., altsaa ligesom i de senere Aar. Dermed tror jeg at hele Striden er afgjort. Naar det ærede Medlem saa henviser til, at Landstingets Ordfører udtalte den Mening, at en enkelt af de Poster, der var opført som en Udgiftspost for Universitetet, ikke vilde komme til Udbetaling, saa er det for det Første en ensidig Udtalelse i Landstinget, men dernæst er det, jeg vil ikke gjerne sige en løs Udtalelse, fordi man kunde misforstaa det Udtryk „løs“, men en subjektiv Udtalelse, en Udtalelse, man maa tillægge saa meget mindre Vægt, fordi den gik ud paa at udtale en Forventning om, at en enkelt Bevilling, der var vedtagen af begge Thing, ikke